

Гължба. Азъ... презъ ключовата дупка.

Скопаковъ. (Нетърпеливо) Е какво правятъ?

Гължба (се хвърля, прегръща го, цѣлува го).

Скопаковъ (е увлеченъ и повча да я цѣлува, задъханъ сѣда)

Мълчание.

Скопаковъ. (замисленъ) Тѣй правятъ репетиция!

Гължба. Тѣй.

— (става измжченъ) Репетиция!

= Ама азъ не мога като господарката. Тя какъ хубаво я прави!

— Какъ!

= Като се спусне и го прегърне, ама тѣй, че като гледашъ...

— Какво като гледашъ!

= ... А тя го прави... Тѣй хубаво!

Звъни се.

Гължба се спуща да отваря.

Скопаковъ. Чакай! (замисленъ)

Звъни се повторно.

Гължба. Господарката е.

— По какво познавашъ

= Тя тѣй звъни.

Чува се гласъ:

— Гължбо, Гължбо!

Гължба. Тя е!

Скопаковъ. Чакай... Азъ ще мина въ другата стая... Ако те запита за ключа — кажи, че нѣгде си го забутала... Ако пита за мене — кажи, че не съмъ идвалъ. Азъ искамъ да видя какъ правятъ репетиция.